

[Helge Sander]

kommes, selv om navnet ikke står i ministeriets fortegnelse over godkendte fornavne?»

Begrundelse

Ministeriet udsender med mellemrum fortegnelse over godkendte fornavne. I fortegnelsen er der mange navne, der er fremmedartede eller sjældne. Når forældre ikke kan finde det navn, de ønsker, må de jævnligt se deres ønske afvist, fordi navnet ikke står i fortegnelsen. Det har forældre svært ved at acceptere, når der i forvejen er så mange særegne navne i fortegnelsen som f.eks. Kiljon, Agge, Deborah, Edmee, Genevieve, Milter og Tusnelde. Hvis forældrene fastholder deres valg af navn, betyder det i praksis, at sagen skal forelægges ministeriet med deraf følgende forsinkelse af dåben eller navngivningen.

Svar (23/8 87):

Kirkeministeren (Mette Madsen):

Når forældre vælger et navn, der ikke står i eller ligner et navn i fortegnelsen, hører ministeriet i almindelighed enten telefonisk eller skriftligt.

Efter navnelovens § 10, stk. 1, må der som fornavn ikke vælges et navn, der ikke er et egentligt fornavn. Heraf følger, at der i almindelighed ikke kan vælges et efternavn som fornavn, og at en dreng ikke kan få et pigenavn og omvendt.

Er der tale om et særegent navn, indhentes en udtalelse fra Københavns Universitets Institut for Navneforskning, der er særlig sagkyndig på området, og i visse tilfælde tillige fra familiedirektoratet.

Da ministeriet er bekendt med, at ekspeditionen i enkelte tilfælde kan forekomme forældrene langvarig, vil ministeriet optage forhandling med Justitsministeriet (Familieretsdirektoratet) om lempelse af den nuværende praksis.

En fri adgang til valg af fornavn vil kræve ændring af navneloven, der henhører under Justitsministeriet.

Supplerende besvarelser af skriftligt besvarede spørgsmål:

Ad spm. nr. S 798

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende foran, sp. 9443, var sålydende:

Til *socialministeren* (9/3 87) af:

Agerschou (SF):

»Mener ministeren, at det er en specielt god ide, at mødre, der får tilbudt et arbejde, i stedet bliver tvunget på kontanthjælp, fordi der mangler daginstitutionspladser?»

Supplerende svar (27/5 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

I begrundelsen for spørgsmålet er forholdene i Esbjerg Kommune trukket frem. På denne baggrund er der indhentet supplerende oplysninger fra Esbjerg Kommune, jf. vedlagte kopi af skrivelse af 14. maj 1987 fra byrådet i Esbjerg Kommune. Jeg finder bestemt ikke, at det er nogen god ide, at mødre – eller fædre – der får tilbudt et arbejde, bliver nødt til at afvise dette på grund af manglende pasningsmuligheder for deres børn. De muligheder, bistandsloven giver for at yde kontanthjælp i tilfælde af manglende pasningsmuligheder, forudsætter, at de øvrige betingelser, herunder de økonomiske, i øvrigt er opfyldt. Jeg opfatter på ingen måde disse muligheder som en løsning, end ikke nødløsning på problemet. Det er efter min opfattelse alene en mulighed for at kunne afhjælpe nogle økonomiske problemer, der er opstået på grund af manglende løsninger.

Jeg vil i den forbindelse særlig advare mod tilfælde, hvor personer på grund af manglende pasningstilbud kan blive lukket ude fra arbejdsmarkedet på længere sigt f.eks. i tilfælde, hvor en realistisk uddannelsesplan efter bistandslovens § 42 ikke kan iværksættes på grund af manglende pasningsmuligheder.

Spørgsmålet giver mig imidlertid anledning til at pege på muligheden for, at der tænkes på en omstilling inden for dagtilbudsområdet, således at tilbuddene bliver spredt ud, så de kan omfatte flere børn. Med hensyn til de økonomiske restriktioner har jeg – senest i den børnepolitiske redegørelse – argumenteret for, at børnenes og børnefamiliernes vilkår opprioriteres, og jeg har nævnt, at selv mere fleksible og alternative løsninger og en bedre og mere effektiv res-